

Subtil esclavatge

Diego Armando Maradona, entrevistat per l'Antoni Bassas en el programa *Aquest any cent*, reivindicà el seu dret a les nits de disbauxa que li retreuen i altres infraccions de la disciplina imposada pels amos del negoci del futbol que el contractaren i el descontractaren per conveniència.

«Un contrato no compra a un hombre» digué El Pelusa en defensa de la seva vida privada, però en el món del futbol i altres esports professionalitzats, aquestes són transaccions considerades normals en una societat de mercat, una forma d'esclavatge que, en el fons, no difereix de les practicades impunement en èpoques anteriors, denunciades, condemnades i formalment abolides per la lluita de diverses generacions d'esclaus i de no esclaus, defensors de la justícia i el progrés.

Contractar un futbolista no equival a comprar un ésser humà. Maradona ho entén així després d'una experiència calamitosa com a objecte de mercadeig cobejat pels traficants de l'esport de masses més lucratiu i manipulat. El *pibe* del Boca Juniors no ho amaga ni pretén ser indemnitzat. Hi ha deixat la salut, és evident, però no l'autoestima. De l'etapa borrascosa de Barcelona en vol conservar el més bo i oblidar el més dolent. Només aspira a veure créixer normalment les seves filles i anar a dinar cada diumenge «con mi vieja», cosa que no podia fer quan era esclau d'un contracte milionari i creia «tocar el cel amb els dits».

Sense contracte també es practica l'esclavatge, i no sols al Tercer Món, on legions d'infants són explotats com a mà d'o-

bra d'objectes destinats al consumisme desmesurat de les societats occidentals, especialment en la fabricació de la roba, el calçat, les pilotes cosides a mà, els artefactes electrònics incorporats a l'espectacle auspiciat per les grans multinacionals, fabricants i distribuïdores de la mercaderia imposada a cops de publicitat, amb la qual compren, també, canals de televisió, fastuoses publicacions, xarxes informàtiques i altres instruments per enlluernar, coaccionar i prostituir milions de joves i no tan joves, que accepten qualsevol feina per comprar-ho, sense contracte ni compromís per part de l'empresari, per un període de tres dies o una setmana, en qualitat d'eventual o de becari, que sona més modern que allò d'*aprenent* o *meritori*. El passat 26 de setembre, el setmanal d'*El País* publicava la carta d'una becària de Madrid que signava Ruth González, en què criticava la imatge rosa que donava un reportatge titulat «La síndrome del becario», i deia: «Mientras que para algunas cosas somos estudiantes, para otras somos trabajadores y nos obligan a realizar la declaración de renta y pagar el IRPF, pero no tenemos derecho a los servicios de la Seguridad Social ni cotizan por nosotros». Ruth González afegia que als quatre anys de la beca, el becari rep «una cordial patada en el culo». Si això no és esclavatge, ja em diran què és.

4-10-1999